

תיכון ברנקו וייס בית אריאל באר-שבע
טקסטים פרי עטם של תלמידי כיתות ט'-י'
 במסגרת התכנית "מה חושב הנוער של היום?!"
 מכון ברנקו וייס, שנה"ל תשע"ז

או שתבתיב לעיהו עטווה לקרוא
 או שתעשה לעשו עטווה לכתוב עליו

בנימין פנקרין-1

טקסטים פרי עטם של תלמידי כיתות ט'-י'

תיכון ברנקו וייס בית אריאל באר שבע

הנחיית תלמידים: נירית פריאנטה, אריאלה לייבל, מירי אנקרי, צליל לנקרי
הנחיית מורים, הגהות ועריכה: טלי מיכל
הנחייה פדגוגית הגהות ועריכה: ניבה ברדה
עריכה והפקה: ענת פלג
איור עטיפה: טל זובשב
עיצוב עטיפה: אביגיל לדרר

אין להעתיק, לשכפל, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע או להפיץ ספר זה או קטעים ממנו בשום צורה ובשום אמצעי, אלקטרוני, אופטי, או מכני (לרבות צילום והקלטה) ללא אישור בכתב מהמוציא לאור.

© 2017, תשע"ז

כל הזכויות שמורות

לבית הספר ברנקו וייס בית אריאל באר שבע ולמכון ברנקו וייס – חינוך. חשיבה.
יוזמה (ע"ר)

לוחות והדפסה: גרפוס פרינט, ירושלים

נדפס בישראל, סיוון תשע"ז

תוכן העניינים

דבר המנהלת

דבר המנחות

דבר המנחה

כיתת נירית

כיתת אריאלה

כיתת מירי

כיתת צליל

דבר המנהלת

10/5/2017

י"ד אייר תשע"ז

כתיבה

"בן אדם, מה אתה כותב?"

אתה כותב את נפשך

והיא כותבת את עצמה"

(שיר רביעי, עזריאל קאופמן)

הכתיבה היא אמצעי- אמצעי להבעה, לחשיבה, לתקשורת, ללמידה עצמית.

בתכנית זו ניסינו לצמצם את החששות והחסמים מפני השימוש בכתיבה ולאפשר לכם להביע את מחשבותיכם ורגשותיכם לגבי נושאים מגוונים.

בבסיס הכותרת "מה חושב הנוער" ישנן שתי הנחות יסוד חשובות:

1. הנוער חושב- כלומר, שאתם בעלי דעה.
 2. יש מקום למחשבות, לדעות ולרגשות של הנוער בחברה.
- שמחתי לקרוא את ההגיגים שבחרתם לשתף. בטוחה כי כתיבה זו היא רק מבואה לעולם עשיר ומגוון. המשיכו להביע אותו.

בהצלחה,

טלי

דבר המורות

10/5/2017

י"ד אייר תשע"ז

תלמידים יקרים ואהובים,

הגעתם השנה לבית הספר ובמהלך השנה נפגשנו אחת לשבוע בשיעור שנקרא: מח"ה – "מה חושב הנוער?"

בתחילת הדרך אתם, הנוער, חשבתם – "למה השטויות האלה? למה צריך את זה? אלו מטלות של תלמידים בכיתה ב'... אנחנו לא יודעים לכתוב!!!"

קראתם, התדיינתם, כתבתם, קבלתם חותמות, משובים ועוד מטלות באקטואליה, בשירה ובמכתבים.

כאשר אנו קוראות את התוצרים הסופיים שלכם, עינינו מתמלאות דמעות התרגשות ולבנו פועם בנו בגאווה ובשמחה!

אנו גאות בכם על הדרך ועל התהליך, שהסכמתם לעבור עמנו. אנו נרגשות מהאופן שבו למדתם להביא לידי ביטוי בכתב את מחשבותיכם, רגשותיכם, כעסיכם, הבנותיכם ואת אהבותיכם.

הרעיונות, המסרים והתובנות בספר זה משקפים את היותכם אנשים ערכיים ובעלי יכולת! ראוי שנחזור ונקרא בו מפעם לפעם, בכדי לא להתבלבל ולזכור היטב שאם רק תרצו בכך, אין דבר שלא תוכלו להשיג בכוח רצון, התמדה ונחישות.

אוהבות וגאות,

צוות המנחות: נירית, אריאלה, מירי וצליל

דבר המנחה

תכנית "מה חושב הנוער של היום?!" פותחה במכון ברנקו וייס במטרה להעצים את יכולת הביטוי של התלמידים בעל פה ובכתב, במטרה לקיים שיח מקדם בין תלמידים ובין מורים לתלמידים ובמטרה לשמוע ולקרוא מה חושב הנוער של היום.

במהלך השנה זכינו לראות את התלמידים והתלמידות לאט לאט נפתחים ומשתפים במחשבות ובדעות לגבי נושאים שונים דרך שיחה וכתיבה. בתהליך איטי ולעיתים מורכב, הגענו מכתיבת מסרון בתחילת השנה עד לספרון הזה.

תודה גדולה לצוות מורות התכנית "מה חושב הנוער של היום?!" אותן זכיתי ללוות מתחילת השנה- נירית, אריאלה, מירי וצליל.

נדרשה מהצוות השקעה בקריאה ובמישוב טקסטים לאורך השנה, והרבה אכפתיות והתמדה.

אני רוצה לברך את התלמידים הנפלאים שאפשרתם לנו להתרגש מקריאת הטקסטים שכתבתם ונתתם לנו הצצה מרתקת למחשבות הייחודיות של כל אחד ואחת מכם.

מכל הלב,

ניבה ברדה

ראש תחום פדגוגיה מבוססת כתיבה

מכון ברנקו וייס, תשע"ז

כִּיתַת נִירִית

האחריות למדינת ישראל / ש"ח פ'

21/4/17

בעוד כשבוע יחול יום העצמאות ה-69 של מדינת ישראל אך יום קודם יחול יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל. ביום זה כל מדינת ישראל מרכינים את ראשם ובכל הארץ נערכים טקסי זיכרון לזכר הנופלים, נשמעת צפירת דומיה והמשפחות השכולות מבכות את מר גורלם. לצערי הרב גם אבי משתייך למשפחה זו. דודי שאול פנקר נהרג בשנת 1985 בתקופת מלחמת שלום הגליל. דודי שירת בהנדסה קרבית והתמחה בחומרי נפץ ובבניית גשרים כדי לצלוח מעל נחלים בשטח האויב.

לרוע המזל דודי נהרג בתאונת דרכים בחופשה של יום אחד מהצבא בדיוק ביום הזיכרון. הנופלים מסרו את חייהם להגנה על המולדת ועל תושבי מדינת ישראל.

מדינת ישראל צריכה לשאוף להשגת הסכם שלום עם שכנינו הערבים תוך שמירה על ביטחון המדינה ותושביה. אנו צריכים להיות מאוחדים ומלוכדים. מדינת ישראל צריכה לשפר ולהשתפר בתחום הרווחה, לעזור לקשישים, ניצולי שואה, ומעוטי יכולת. אנו דור העתיד צריכים ללמוד על יסודות הקמת המדינה. תחום החינוך בארצנו הוא מהסיבות העיקריות להיותנו מעצמת הייטק ומובילים בתחום החקלאות.

אני מאחל לכל עם ישראל יום עצמאות שמח.

ש"ח פ'

לעומר אדם / א"ב

29/3/17

לעומר אדם היקר,

אני אוהב לשמוע את השירים שלך ואת הקול שלך ואהבתי את השיר "בסוף הכול חולף". הרגשתי שהשיר הזה בשבילי כשהיה לי יום קשה, כשהייתי עצוב, אבל הרגשתי קצת יותר טוב כי הבנתי שבאמת בסוף הכול חולף.

אני אוהב את המשפט "בסוף הכול חולף זוכר שפעם כאב לי" והרגשתי שהמשפט הזה מתאים לי ונראה לי שגם המשפט הזה מתאים לך. אני אוהב שאתה מאוד מגוון- יש לך השיר "בוקרשט", שיר שמח וקופצני שמתאים למסיבות וזה גם אחד מהשירים שאהבתי וחלק מהפזמון הוא סבבה בוקרשט " *it's the time of your life* בוקרשט את עצמנו נשכח איך כל פעם מתרגש מחדש *I never forget you* אני מטושטש". אז תמשיך להוציא שירים יפים. אהבתי יותר את השירים של פעם אבל גם זה יפה.

יש עוד שיר אחד שאהבתי, שיר עצוב אבל יפה שנקרא "נוסע", נראה לי שהשיר מספר על זה שהוא היה רוצה לחזור בזמן לשנות את מה שהוא עשה לא נכון, שהוא פגע בחברה שלו, וזה הולך ככה "כי גם אני עדיין לא אדם מושלם נוסע נוסע כדי לחזור בזמן אל אותו סיפור ישן שאולי כבר נעלם". זה החזיר אותי לתקופה שהייתי בקשר עם מישהי והמשפט הזה הזכיר לי אותה כי זה נגמר.

בחרתי לכתוב לך כי אתה זמר טוב עם קול יפה ומרגש, אתה מגוון בשירים שלך וזה טוב. אני שומע אותך מגיל 7 ואהבתי אותך ועד היום אני שומע אותך.

אז תמשיך להוציא שירים יפים אוהב אותך.

באהבה, א"ב

כיתת אריאל

מכתב תגובה / י

05/17

לילדה שלעגו לה שלום,

קראתי את מכתבך והוא נגע לליבי. אני רוצה להגיד לך שאת אישה מאוד אמיצה, שיש לך כוח מאוד חזק שלא נתת לשום דבר לעצור אותך, שהלכת על כל מה שאת רוצה והצלחת במה שעשית.

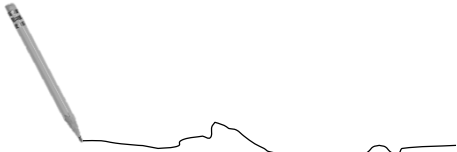
כל הכבוד לך שאת מחנכת ככה את הילדים שלך. את בחורה מאוד אמיצה וחזקה, כל הכבוד לך על מה שעשית. מתוך מכתבך אני למד, שהתלמידים צחקו ממך כשקראת קטע קצר וחשבו שאת טיפשה או עצלנית. אף אחד לא ידע שיש לך בעיות קשב וריכוז.

כל הכבוד לך שהלכת ללמוד והפכת למהנדסת וסיימת תואר שני.

זוהי הפעם הראשונה שאני קורא את המכתב שכתבת. הוא מאוד נוגע ללב, מאוד יפה ויש בו משמעות לחיים שלנו וליום יום.

בהצלחה בהמשך דרכך.

אני, שמעריץ אותך

כיתת צ'יף

מכתב תגובה / ט'

לכותבת המכתב- בתגובה למכתב שכתבת כאישה בוגרת לחבריך לספסל הלימודים.

מהמכתב שכתבת הרגשתי כי כואב לך ובצדק. אנשים זלזלו בך, פגעו בך ולא האמינו שאת יכולה להצליח. אפילו את בתור ילדה לא האמנת בעצמך ואני מבין את זה כי הצליחו להוריד לך את האמונה בעצמך ולצערי זה עדיין קורה גם היום.

זה לא יפה, אבל אלוהים הפך את הגלגל וכן נתן לך את היכולת להצליח. יש הרבה אנשים שלא למדו וכן הצליחו בחיים, והמסקנה היא שלימודים זה לא הכל. עם זאת לימודים זה פתח לחיים והם כן חשובים. לומדים מזה שאסור לזלזל וכל אחד לפי היכולות שלו.

מאחל לך שתמיד תצליחי ושכל מי שלעג לך יראה אותך מצליחה,

מכתב תגובה / ע'

מאי 2017

לעידית היקרה,

שלום עידית, זאת אני שירה, אחת מהבנות שלמדו איתך בחטיבת הביניים.

ישבתי בבית וקראתי את מה שכתבת בעיתון, מאוד התרגשתי אבל גם קצת הרגשתי אשמה. אני רוצה לקבוע פגישת מחזור מאורגנת עם כולם וחשבתי להציע לך אך אני חוששת אם תרצי לבוא בכלל אחרי כול מה שעשינו לך?! רק שתדעי שאני נורא מצטערת זאת הייתה תקופה של גיל ההתבגרות, את בטח יכולה לנסות להבין את זה, עכשיו כשיש יש לך ילדים בגיל הזה.

אני כל כך מתחרטת על מה שקרה באותו זמן, באמת שחשבתי מה עבר עלייך כשנזכרתי בדברים האימים שעשינו לך. אין לך מושג עד כמה אני מבקשת את סליחתך על כל מעשי בזמנו. אני חושבת הרבה על אותם מעשים נוראיים, שהצקנו לך והשפלנו אותך מול כל חברי הכיתה כי היו לך קשיים בקריאה.

לסיום, אשמח שתבואי לפגישת המחזור ושנדבר על הכול כמו שצריך.

בידידות, שירה